

сздаде за защитѣ на хлѣба и на живота си, го като гледаше какъ съче главы и граби явно паричкытъ му, народътъ казувамы, отвори си очитъ най послѣ и като напуснѣ Мазаниела прилѣви ся при Французытъ и при Испанцытъ..... И тѣй силата на юнака като дымъ ся разиде и около лудыйтъ не останѣ другъ никой освѣнъ тѣзи които бѣхж званіемъ разбойницы, на които мирътъ не обѣщаваше друго освѣнъ бѣсилото. И слѣдъ малко выковетъ — Смерть на мѣчителя! паслѣдувахж първытъ въсхваленія. И когато той наченѣ да обхожда пакъ градътъ за да убива проходящитъ, тѣ му отговорихж съ да го замѣрятъ съ камыіе, и единъ камъкъ го хлопнѣ въ челото и тѣй послѣдната заря на вѣнецътъ му паднѣ съ първѣтъ каккъ на кръвь-тж му.

Паданіе жалостно, което зема характеръ на страсть! Като осѣщаше паденіето си Мазаниель свыка послѣднитъ си пріятели на Кармилъ. Тамъ възлѣзва на амвонътъ съ крѣтетъ въ рѣцъ и остави свободенъ поройтъ на лудничавото си краснорѣчіе.— Прѣмилый ми народе, ты забравяшь услугытъ ми и подвигытъ ми за тебе, и плащашъ ми съ най постиднѣ непризнательность..... Ето чуй и научи ся и сега че моемо съспиваніе ще стане знакъ и за твоемо! Прощавамъ ти и благославямъ тя! Дано твоитъ мѣкы бѣдѣтъ но малко отъ мортъ! Огнь горѣ вжтрѣ въ сѣрдцето ми! Двѣ ведрицы водѣ испихъ и пакъ не можѣхъ да го погася! Его знай че инакъ нѣма да ся избавишь ако не промънишь купѣжтж на пристанище, а Неаполь на мостъ който да ся съединява съ Испаніѣж и царьтъ ѣ..... Съ Богомъ народе, невѣрный и любезный, понеже ты утрѣ ще мя убіеешь....

Тѣзи трогателны думы подпалихж пакъ ентузіазмътъ, но самъ рыбаринътъ го изгася пакъ слѣдъ малко въ кръвь-тж който пролива..... А по срьдъ ноцъ ся вѣстѣва като вѣдѣж на прозорецътъ си, запаля чѣтыри свѣтила за да свыка народътъ и съ гласъ болѣзненнѣ вече повтаряше — Сбогомъ, прѣмилый ми народе! сега вече съмъ образъ само че-